

KAŞIK BÜKENLER

DARYL GREGORY

ÇEVİRİ: Emre Ülgen Dal

domingo

KAŞIK BÜKENLER
DARYL GREGORY

Özgün ismi: Spoonbenders
© 2017 Daryl Gregory

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Türkçe yayın hakları:
© 2021 Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Domingo, Bkz Yayıncılık markasıdır.
Sertifika No: 46105

Çeviri: Emre Ülgen Dal
Editör: Algan Sezgintüredi
Özgün kapak tasarımı: Oliver Munday
Kapak ve sayfa uyarlama: Betül Güzhan

ISBN: 978 605 198 134 5

Baskı: Aralık 2021
Optimum Basım
Tevfikbey Mah. Dr. Ali Demir Cad. No: 51/1
34295 Küçükçekmece İstanbul
Tel: 0212 463 71 25 Sertifika No: 41707

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın tümünün veya içeriğinin herhangi bir bölümünün yayıncının yazılı izni olmadan, fotokopi yöntemi dahil, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla çoğaltılması yasaktır.

Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Harbiye Mah. Cumhuriyet Cad. Pak Apt. No: 30
Kat: 1 Daire: 3 Şişli İstanbul
Tel: (212) 245 08 39
e-posta: domingo@domingo.com.tr
www.domingo.com.tr

“Bu Őeylerin olmasına her ne sebep oluyorsa
kanıtlanmalarını istemiyor sanki.”

—URI GELLER

1995

HAZİRAN

Matty

Matty Telemachus bedeninden ilk kez 1995 yazında, on dört yaşındayken ayrıldı. Ya da bedeni, bilincini bir şehvet ve utanç gayzeriyle fırlatıp atarak def etti, demek daha doğru olur belki.

Olayın hemen öncesinde Matty, bir dolabın içinde diz çökmüştü; terli eli alçı panel duvarda, sağ gözü priz takılmak üzere açılmış bir delikteydi. Duvarın diğer tarafında kuzeni Mary Alice ile beyaza yakın sarı saçlı tombul arkadaşı vardı. Janice? Janelle? Janelle'di galiba. Kızlar –her ikisi de Matty'den iki yaş büyüktü; lise üçe gidiyorlardı, genç kadınlardı artık– yatakta yan yana, dirseklerine yaslanarak uzanmışlardı. Yüzleri Matty'ye dönüktü. Janelle pullu bir tişört giymişti. Bir yıl kadar önce kendisine sadece Malice* dendiğinde yanıt vereceğini açıklayan Mary Alice'in üzerinde ise bir omzunu açıkta bırakan büyük beden, kırmızı bir gömlek vardı. Matty'nin gözü gömleğin açık yakasından harika cildin aşığalarına, aşığalarına, gölgelere kadar inmişti. Kızın siyah sutyen giydiğine emindi.

Kızlar lades kemiği gibi ayırdıkları kulaklıkları paylaşarak Mary Alice'in CD çalarından müzik dinleyerek okul yıllığına bakıyorlardı. Matty çalan müziği duyamıyordu ama duyabilse

* Malice (*ing*): Şer, fesat, kötülük. (*ç.n.*)

KAŞIK BÜKENLER

bile muhtemelen bildiği bir grup olmayacaktı. Kendine Malice diyen biri, popüler bir şeye katlanamazdı. Bir keresinde Matty'yi Hootie & the Blowfish mırıldanırken duymuş, yüzünde beliren küçümseme ifadesi Matty'nin boğazının düğümlemesine neden olmuştu.

Mary Alice'in Matty'den hoşlanmama nedeni daha çok prensiplere dayanıyor gibiydi ama Matty'nin elinde bir zamanlar hoşlandığına dair bir kanıt vardı: Noel'de çekilmiş bir polaroid. Fotoğrafta, kahverengi kolları Matty'nin küçük beyaz bedenine sarılı, yüzünde güller açan dört yaşında bir Mary Alice vardı. Matty, altı ay kadar önce annesiyle birlikte Şikago'ya, büyükbabası Teddy'nin evine taşındığından beri Mary Alice'i yaklaşık iki haftada bir görüyordu fakat Mary Alice onunla neredeyse hiç konuşmamıştı. Matty de kendince aynı soğuklukla karşılık vermeye çalışıyor ve Mary Alice yokmuş gibi davranıyordu. Derken Mary Alice yanından geçiveriyor, burnuna çarpan çiklet ve sigara kokusu beyninin rasyonel kısmını yoldan çıkarıp dosdoğru bir ağaca toslatıyordu.

Çaresizlikten kendine üç emir belirlemişti Matty:

1. Kuzeninle aynı odadaysan gömleğinden içeri bakmaya çalışmayacaksın. Sapıklık bu.
2. Kuzeninle ilgili şehvetli düşüncelere kapılmayacaksın.
3. Kuzeninle ilgili şehvetli düşüncelere kapıldığında elin hiçbir şartta şeyine gitmeyecek.

Bu akşam ilk ikisi yanıp küle dönmüştü ve üçüncüsü yoldaydı. Büyükle (Buddy Dayı dışında; o artık evden pek çıkmıyordu) akşam yemeğine, şehre, annesinin iş görüşmesi eteğini giymesine bakılırsa şık bir yere gitmişlerdi. Frankie Dayı polo yaka tişörtünün üzerine geçirdiği ceketle emlakçılara benziyordu; karısı Loretta Yenge ise lavanta rengi döpiyesine zar zor sığmıştı. Teddy elbette takım elbisesini giymiş ve Şapkasını takmıştı (“Şapka” Matty'nin gözünde büyük harfle başlaması gereken bir varlıktı). Fakat bu üniforma bile bu akşam için birkaç eklemeye görmüştü: altın kol düğmelerini, göğüs cebinden baş gösteren

bir mendil ve pırlantalı saatlerinin en göz alıcısı. Yemeğin geç saatlere kadar sürmesini planladıklarından, Frankie'nin çocukları bu akşam büyükbabalarının evinde yatıya kalıyorlardı. Frankie Dayı çocuklar için Goji Go! tozundan bir sürahi meyve suyu hazırlamış, ufak çaplı bir seremoniyle sürahinin yanına yirmi dolar koymuş ve kızlarına seslenmişti. Mary Alice'e, "Paranın üstünü istiyorum," demiş ve ardından ikizleri "Ve siz, sakın evi yakmayın, tamam mı?" diye uarmıştı. Yedi yaşındaki Polly ile Cassie, babalarını duymamış gibiydiler.

Teknik olarak çocuklar Buddy Dayı'nın gözetimindeydiler fakat kuzenlerin hepsi o gece kendi başlarına kaldıklarının farkındaydı. Buddy kendi dünyasında, anca zor bela ayrılabilirdiği, yüksek yerçekimli bir gezegende yaşardı. Projeleri üzerinde çalışır, pembe renkli pastel boyayla buzdolabının üzerindeki takvimde günlerin üstünü çizer ve mümkün olduğunca az insanla konuşurdu. Pizzacı geldiğinde kapıya bile bakmamıştı; yirmiliği alıp kapıyı açan ve iki dolar para üstünü masanın ortasına dikkatle yerleştiren, Matty'ydi.

Matty, dikkatle zamanladığı hamleleriyle her şeye maydanoz Janelle'i ve ikizleri alt edip Mary Alice'in yanındaki sandalyeyi kapmayı başarmıştı. Yemek boyunca resmen heyecandan ölecekti; kuzeninin eli ile kendi eli arasındaki boşluğun her santiminin farkındaydı.

Buddy, bir dilim pizza alıp bodruma inerek ortadan kaybolmuştu; saatlerdir ona dair tek duydukları, şerit testeresinin tiz sesiydi. Hiç evlenmeyen ve hayatı boyunca Teddy'nin evinde yaşayan Buddy, sürekli kendine yeni projeler çıkarıp durur –yıkır, söker, birleştirir, sağlamlaştırır– ama asla başladığı işi bitirmezdi.

Matty'nin saklandığı, yarısı bitmiş oda gibi. Yakın zamana kadar burası ve yandaki oda tek bir çatı katıydı. Buddy eski yalıtımı sökmüş, dolaplar yerleştirmiş, elektrik sistemi döşemiş, her iki odaya yataklar koymuş ve öylece bırakmıştı. Çatı katının bu yarısı teknik olarak Matty'nin odasıydı ama dolabın büyük kısmı eski püskü kıyafetlerle doluydu. Görünüşe göre Buddy kıyafetleri ve kıyafetlerin arkasındaki, elektrik prizi takmak üzere açtığı delikleri unutmuştu.

KAŞIK BÜKENLER

Ama Matty unutmamıştı.

Janelle, yıllıkta bir sayfa çevirdi ve güldü. “Uu! Sevgilin!” dedi. “Kes,” dedi Mary Alice. Koyu renk saçlarının gözlerinin üzerine düşüşü Matty’nin nefesini kesiyordu.

“O koca şeyi ağzında istiyorsun, değil mi?” dedi Janelle.

Matty’nin bacaklarına kramp girmeye başlamıştı ama kımıldayacak değildi.

“Kes artık,” dedi Mary Alice. Arkadaşına omuz attı. Janelle gülerek Mary Alice’in üstüne yuvarlandı ve tekrar doğrulduklarında gömlek kuzeninin omzundan iyice sıyrılmış, siyah bir sutyen askısı ortaya çıkmıştı.

Hayır: *Koyu mor* bir sutyen askısı.

3 numaralı emir –kuzeninle ilgili şehvetli düşüncelere kapıldığında elin hiçbir şartta şeyine gitmeyecek– yanıp kül olmaya başladı.

Alevlerle dolu yirmi saniye sonraysa Matty’nin sırtı, yüksek gerilim hattına kapılmışçasına gerildi. Bir okyanus kükreyişi doldu kulaklarına.

Birden havalandı; eğimli tavanın kirişleri, yüzünden birkaç santim uzaklıktaydı. Bağırdı ama sesi çıkmadı. Tavandan kendini aşağı doğru itmeye çalıştı fakat kollarının da olmadığını fark etti. Hatta bedeni de yoktu.

Bir an sonrasında görüşü fırladık gibi dönmeye başladı. Hareket, kontrolünde değildi; bir kamera, kendi kendine geziniyordu. Zemin girdi görüş alanına. Bedeni dolaptan devrilmiş, ahşap zemine sere serpe uzanmıştı.

Böyle mi görünüyordu yani? Bu tombul göbek, bu sivilceli çene...

Bedeninin gözleri kırpışarak açıldı. Baş döndürücü bir an için Matty hem gözleyen hem gözlenen oldu. Bedeninin ağız hayretle açıldı ve sonra...

Sanki onu havada tutan ipler aniden koptu. Matty yere çakıldı. Bedeni, feci utanç vericiliğini fark edecek zamanı bulduğu kız işi, tiz bir çığlık attı. Bilinç ile vücut, çarpışarak birleşti.

Bedeninin içinde zıplayan bir top gibi oradan oraya sekti. Yankılar geçtiğinde kendini, artık olması gereken uzaklıktaki tavana bakarken buldu.

Yan odadan ayak sesleri geldi. Kızlar! Onu duymuşlardı!

Matty ayağa fırladı, yaralı bir asker gibi eliyle kasıklarını kapattı. “Matty?” diye seslendi Malice. Kapı açılmaya başlamıştı bile.

“Yok bir şey! İyiyim!” diye bağırdı Matty. Kendini dolabın içine attı.

Bir yerlerden sarışının gülme sesi geldi. Mary Alice, elleri belinde dolap kapaklarının önünde belirdi. “Ne yapıyorsun burada?” diye sordu.

Matty tepesine dikilen Mary Alice’e baktı. Bedeninin alt yarısı kadın kıyafetleriyle kaplıydı. En üstteki turuncu çizgili elbise, fazlasıyla yetmişlerden kalma görünüyordu.

“Takılıp düştüm,” dedi Matty.

“Peki...”

Matty doğrulmaya çalışmadı.

“Bir şey mi var?” diye sordu Mary Alice. Matty’nin yüz ifadesinde bir şey görmüştü.

“Yok,” dedi Matty. Kötü bir düşünce gelmişti aklına: Bunlar, Büyükanne Mo’nun kıyafetleri. Ölmüş büyükannemin kıyafetlerini kirlettim.

Dirseğine abanarak doğruldu. Yirmi yıllık kıyafetlerden harika yatak örtüsü çıkacağını keşfetmişçesine rahat görünmeye çalışıyordu.

Tam bir şey söylemek üzereyken Mary Alice’in bakışları Matty’nin hemen omzunun arkasındaki duvara takıldı. Gözleri kısıldı. Matty kızın priz takılmamış deliğe bakıp bakmadığını anlamak için dönüp bakma arzusunu zor bela bastırabildi.

“Oldu o zaman,” dedi Mary Alice. Dolaptan uzaklaştı.

“Tamam,” dedi Matty. “Sağ ol. İyiyim ben.”

Kızlar odadan çıktılar. Matty hemen dönüp duvardaki deliği turuncu elbiseyle kapadı. Yere saçılan diğer giysileri yerlerine asmaya girişti: tavşan kürkünden kısa bir ceket, diz boyu birkaç

KAŞIK BÜKENLER

etek ve pötikareli bir yağmurluk... Sona kalan bir elbise, saydam bir plastik kuru temizleme poşetindeydi. Uzun, pırıl pırıl, gümüş rengiydi ve görür görmez aklında bir yerde çanlar hareketlendi.

A, diye düşündü. Doğru ya. Büyükanne Mo'nun videoda giydiği elbiseydi bu. O videoda.

Frankie Dayı videoyu Matty'ye dört yıl önce, Şükran Günü'nde izletmişti. Kafası iyiydi; karısı Loretta karides kokteyllerinin folyolarını açar açmaz kırmızı şaraba saldırmış ve çok geçmeden kelimelerin üzerine basa basa, ısrarlı bir tonda konuşmaya başlamıştı. Harikulade Archibald diye bir adam hakkında atıp tutuyordu; adam, *her şeyi* mahvetmişti.

“Nelere sahip olabilirdik, bir düşünün,” diyordu Frankie. “Krallar gibi yaşayacaktık.”

Matty'nin annesi Irene gülünce Frankie'nin yüzü asıldı. “Ne-yin kralı?” diye sordu Irene.

Anne oğul bir gece önce Pittsburgh'den arabayla gelmişlerdi ve sabah kalktıklarında Teddy'nin bir hindi haricinde pek bir şey satın almamış olduğunu görmüşlerdi; yemeği kızının halletmesini bekliyordu. Şimdi nihayet yemek sona ermiş, masa adeta çarpışma sonrası savaş alanına dönmüştü: Balkabaklı turta paramparça, kurabiyeler darmaduman, tüm şarap şişeleri boştu. Matty masada kalan son çocuktur. Büyüklerle takılmayı hep sevmişti. Pek söze karışmaz, böylece büyüklerin onun masada olduğunu unutup ilginç şeyler söylemeye başlamalarını umardı.

“O yeteneksiz kazma bizim başarımızı çekemedi,” dedi Frankie.

“Hayır, yetenekli adamdı, yetenekli adamdı,” diye lafa girdi masanın başında oturan Büyükbaba Teddy. “Muhteşemdi hatta. Ama ileri görüşlü sayılmazdı.” Her zamanki gibi evin en şıkıydı. Parlak siyah takım elbise, pembe gömlek ve alabalık genişliğinde, şal desenli, debdebeli bir kravat. Büyükbabası hep ya

düğüne ya da cenazeye gidiyormuş gibi giyinirdi; bir tek sabahları ya da tam yatmadan önce, sanki evde ondan başka kimse yokmuşçasına atlet, don ve siyah çoraplarla ortalıkta dolaşırdı. “Spor giysileri” ya da “iş kıyafetleri”, belki hiç spor yapmadığı ve çalışmadığından, yok gibiydi. Zengindi gerçi. Irene paranın nereden geldiğini bilmediğini söylüyordu ama Matty’nin tahmini, hepsini pokerden kazandığı yönündeydi. Anlatılanlara göre Büyükbaba Teddy, gelmiş geçmiş en iyi kart ustasıydı. Matty’ye yedili poker öğretmişti; Matty’nin bütün bozuk parası bitene kadar mutfak masasında saatlerce oturmuşlardı. (Teddy her zaman parasına oynardı ve asla kazandıklarını geri vermezdi. “Bıçağını süngerle bileyemezsin,” derdi; Matty tam olarak ne demek istediğini anlayamasa da Kutsal Kitap’tan sözlermişçesine inanırdı.)

“Archibald mecburi bir belaydı,” dedi Teddy. “Şüphecilerin sesiydi. Anneniz foyasını ortaya çıkarsaydı seyirci bize bayılırdı. O gösteriyle zirveye çıkabilirdik.”

“Kötü biriydi,” dedi Frankie. “Lanet bir yalancı ve sahtekârıdı! Kilisede ayine gitse ekmeği cebine atacak türden bir herifti.”

Teddy güldü. “Bütün bunlar geçmişte kaldı artık.”

“Kıskancın tekiydi,” dedi Frankie. “Yeteneklerimizi çekemiyordu. Bizi bitirmek istiyordu.”

Matty artık dayanamıyordu. Sorması lazımdı. “Ne yaptığımıza o adam?”

Frankie, karşısında oturan Matty’ye doğru uzanarak gözlerinin içine uzun uzun baktı. “Ne mi yaptı?” diye sordu, cılız ve duyguya boğulmuş bir sesle. “Büyükanne Mo’yu öldürdü.”

Matty’nin içinden bir heyecan dalgası geçti. Nedeni sadece dayısının dramatik açıklaması değildi; dayısı tarafından fark edilmenin elektriği idi. Frankie Dayı, Matty’ye hep nazik davranmıştı ama daha önce onunla bir önemi varmışçasına hiç konuşmamıştı.

“Bu konuyu kapatabilir miyiz, lütfen?” diye sordu Irene.

“Öldürdü,” dedi Frankie, gözlerini Matty’den ayırmadan arkasına yaslanarak. “Ha kafasına silah dayamış ha bu.”

KAŞIK BÜKENLER

Matty'nin annesinin kaşları çatıldı. “Bu dediğine gerçekten inanıyorsun, değil mi?”

Frankie başını çevirip gözlerini bu sefer Matty'nin annesinin üzerine dikti. “Evet, Irene. İnanıyorum.”

Loretta ayağa kalktı. “Sigaraya çıkıyorum.”

“Ben de geleyim,” dedi Büyükbaba Teddy. Masadan kalktı, kol ağızlarını düzeltti, Loretta'nın koluna girdi.

“Sigara içmemen gerekiyor, baba,” dedi Irene.

“Loretta içiyor,” dedi Teddy. “Ben pasif içiciyim.”

Frankie Dayı, Matty'ye işaret etti. “Gel, sana göstereceğim şeyi görmenin zamanı geldi.”

“Bulaşığı tek başıma yıkamayacağım herhalde,” dedi Irene.

“Buddy yardım etsin.” Frankie kardeşinin omzuna, Matty'ye biraz sert görünen bir şaplak attı. Buddy telaşla gözlerini kırptırdı fakat aralarındaki mesafeye sabitlediği bakışlarını hiç değiştirmede. Buddy genelde hareketsiz oturur, çaktırmadan sandalyesinden aşağı doğru, pudinge dönüşürmüşçesine kayar, kayar, kayardı.

“Uğraşma onunla,” dedi Irene.

Buddy sakın duruşunu hiç bozmadı. Tatlısını bitirdiğinden beri translarından birine girmişti; boşluğa bakıyor, ara sıra kendi kendine gülümsüyor ya da bir iki kelime mırıldanıyordu. Sessizliği Matty için büyük bir gizemdi ve diğer büyüklerin bu konuda hiç konuşmamaları, aşılabilir bir çifte sessizlik yaratıyordu. Annesi sadece, “Öyle biri işte,” gibisinden laflar ederdi. Bir keresinde Matty bütün cesaretini toplayıp Büyükbaba Teddy'ye, Buddy Dayı'nın neden çok az konuştuğunu sormuştu. Aldığı cevap, “Kendisine sormalısın,” olmuştu.

Frankie, Matty'yi bir duvarın önüne Chrysler misali park edilmiş, kocaman bir televizyonun durduğu oturma odasına götürdü. Kendini kıçüstü yere bırakıverdi (şarap bardağı hâlâ elindeydi; nasıl becerdiyse bir damlasını bile dökmedi) ve dolaplardan birinin kapağını açtı.

“Hah, şimdi oldu işte,” dedi Frankie. Bir rafta VHS video oynatıcı duruyordu ve altındaki bölme ağzına kadar videokaset

doluydu. Aradan bir tanesini çekip gözlerini kısarak etiketini okudu ve yana attı. Yığını karıştırmaya girişti. “Babama bir kopyasını vermiştim,” diye mırıldandı. “Tabii Buddy atmadıysa... Attıysa onun... Hah, dur, burada işte.”

Üzerinde turuncu renkli şeritler olan siyah bir videokaset kutusuydu bu. Frankie cihazın içindeki kaseti çıkarıp kutudan çıkarmı taktı.

“Şimdi göreceğin şey, ailemizin tarihçesi,” dedi. Televizyonu açtı. “Bu, senin mirasın.”

Ekranda bir kasiyer elindeki tuvalet kâğıdı rulolarını deliler gibi sıkıyordu. Frankie video oynatıcının düğmesine bastı ama hiçbir şey olmadı.

“Üçüncü kanalı açman gerekiyor,” dedi Matty.

“Ha, tamam.” Televizyonun kanal ayarlama düğmesi kopmuştu, yerinde çıplak bir uç duruyordu. Frankie uzanıp Teddy’nin konsolun üzerinde bulundurduğu ince uçlu pens setini aldı. “İlk işimdi bu. Büyükbabanın uzaktan kumandası.”

Kasette televizyondan kaydedildiği belli olan titrek görüntüler vardı. Takım elbiseli bir sunucu, parlak sarı bir duvarın önünde, sıkışık bir sette oturuyordu. “...ve ülkenin dört bir köşesinde izleyicileri kendilerine hayran bıraktılar,” diyordu. “Alkışlarla davet ediyoruz: Teddy Telemachus ve Muhteşem Ailesi!” Matty büyük harfleri duydu adeta.

Kayıttaki alkış sesi metalikti. Sunucu ayağa kalkıp konukların tahta bir masaya birkaç metre mesafede çekingen ifadelerle ayakta durduğu açık sahneye yöneldi. Baba, anne ve üç çocuk; en şık kıyafetlerini giymişlerdi.

Büyükbaba Teddy, her zamanki gibi görünüyordu, sadece daha gençti. Bakımlı ve enerjikti, geriye ittiği Şapkasıyla boş konuşmaya gelemeyen eski toprak gazetecileri anımsatıyordu.

Başka biri olamayacağını bilmesine rağmen, “Büyükanne Mo mu o?” diye sordu Matty. Üzerinde gümüşü, parlak bir gece elbisesi vardı ve aile bireyleri arasında bir tek o, sahnelere ait biri gibi duruyordu. Bunun nedeni, 1920’lerin “saf kız” bakışını anımsatan kocaman gözleriyle bir Hollywood güzeli olması değildi sadece.

KAŞIK BÜKENLER

Sakinliği ve kendine güveniydi. Anaokulu çağındaki pek tatlı yüzlü Buddy Dayı'nın elini tutuyordu. "Ne kadar genç," dedi Matty.

"Ölümünden bir sene önce bu; yani burada otuz yaşında, falan," dedi Frankie.

"Hayır, büyükbabama göre demek istedim."

"Eh, evet, büyükbabanı tanıyorsun işte; azıcık genç taraftan almış olabilir."

Matty, biliyormuş gibi başını salladı. Büyükbabasını tanıyordu elbette ama Frankie'nin bahsettiği şekilde tanımiyordu. "Doğru."

"Şimdi, bu program gündüz kuşağında ülke çapında bir numaralı program, tamam mı?" dedi Frankie. "Mike Douglas. Milyonlar izliyor."

Ekranında sunucu, masanın üzerinde duran birtakım nesnelere gösteriyordu: metal kutular, kaşıklar, üst üste dizili beyaz zarflar. Masanın arkasında bir metre çapında ufak bir çarkıfelek duruyordu fakat çarkın kollarında sayılar yerine resimler vardı: hayvanlar, çiçekler, arabalar... Matty'nin annesi Irene, on-on bir yaşlarında görünüyordu; gerçi üzerine giydiği kadife yeşil elbise onu olduğundan büyük göstermişti. Yüzündeki endişeli ifade de Irene'i olduğundan büyük gösteriyordu; Matty bu ifadenin daha o yaşlarda annesinin yüzüne yerleşmiş olmasına şaşırı. Irene, kravatını çıkarıp takım elbisesinden sıyrılmak istercesine kıvranıp duran erkek kardeşinin koluna yapışmıştı.

"Bu sen misin?" diye sordu Matty. "Pek mutlu görünmüyorsunuz."

"Ben mi? Sen asıl Buddy'yi görecektin. O kadar kötü oldu ki... Ama oraya sonra geleceğiz."

Bu sırada Maureen –Büyükanne Mo– sunucunun sorduğu soruyu yanıtlıyordu. Yüzünde utangaç bir gülümseme vardı. "Açıkçası Mike, 'üstün zekâlı' demek doğru olur mu, bilemiyorum. Evet, belli bir kabiliyetimiz var herhalde. Ama ben, yaptıklarımızı herkesin yapabileceğine inanıyorum. Bu kapasite her insanda var."

"Her insanda," derken Büyükanne Mo, Matty'ye baktı. Kamerasına ya da evlerinde izleyen milyonlarca seyirciye değil, doğ-

rudan Matty'ye... Onları ayıran senelere ve elektronik dalgalanmaya rağmen gözleri birbirine kenetlendi. Matty'nin nefesi kesilir gibi oldu.

Frankie Matty'ye baktı ve "Şimdi iyi izle," dedi. "Benim olduğum bölüm geliyor."

Teddy sunucuya açık fikirli olmaktan bahsediyordu. "Kucaklayıcı, olumlu bir ortamda her şey mümkündür," dedi ve sonra gülümseyerek ekledi: "Çocuklar bile becerebilir bunu."

Sunucu Frankie'nin yanına çömeldi. "Seyircilere adını söyle bakalım."

"Zihnimle eşyaları yerinden oynatabiliyorum," dedi Frankie. Yerde, ayaklarının ucunda, beyaz seloteyp ile çizilmiş bir çizgi vardı. Sunucu dışında herkes o çizginin gerisinde duruyordu.

"Gerçekten mi?"

"İsmi Franklin," dedi ablası.

Sunucu bu kez mikrofonu Irene'e uzattı. "Ve senin ismin?"

"Irene." Ses tonu ihtiyatlıydı.

"Senin özel bir yeteneğin var mı, Irene?"

"Akıl okuyabiliyorum gibi bir şey. İnsanlar..."

"Oo! Şimdi benim aklımdan geçenleri okumak ister misin?"

Büyükanne Mo elini Irene'in omzuna koydu. "Denemek ister misin, tatlım? Kendini nasıl hissediyorsun?"

"İyiyim," dedi Irene. Ama iyi görünmüyordu.

Teddy söze dalıp Irene'in bir nevi "canlı yalan makinesi" olduğunu açıklamaya girişti. "Gerçekleri gösteren kutsal asa da diyebiliriz. Mesela, şu kâğıtları kullanalım..." Masaya doğru uzandı.

Mike Douglas, "Ben alırım," dedi. Yerdeki beyaz çizginin üzerinden geçip bir deste büyük boy oyun kâğıdını eline aldı.

"Şerefsiz," dedi Frankie.

"Ne oldu?" diye sordu Matty.

"Bekle," dedi Frankie.

Ekranada Teddy, "Bunlar sıradan oyun kâğıtları," dedi. "Şimdi, Mike, kâğıtları karıştır, içinden bir tanesini seç ve sonra evlerinde bizi seyredenlerin görmesi için seçtiğin kâğıdı kameraya doğru tut. Ama Irene'e gösterme."

KAŞIK BÜKENLER

Mike Douglas kameralardan birine doğru yürüdü ve kâğıdını gösterdi: karo beşlisi. Kâğıdı kameraya yaklaştırıp uzaklaştırdı, kendince şirinlikler yaptı.

“Şimdi küçük bir kıza yalan söyleme fırsatın olacak,” dedi Teddy. “Kâğıdı desteye geri koyalım. Harika Mike, çok iyi. Birkaç kez daha karıştır... Tamam, şimdi... Elini ileri doğru uzat lütfen. Kâğıtları yüzleri yukarı gelecek şekilde açmaya başlıyorum. Tek yapman gereken Irene’in sorusunu yanıtlamak. Ve merak etme, Irene hep aynı basit soruyu soracak.”

Teddy, sunucunun eline bir kâğıt açtı. Irene, “Mr. Douglas, kâğıdınız bu muydu?” diye sordu.

“Hayır, küçük hanım.” Kameraya dönüp sırtıttı.

“Doğruyu söylüyor,” dedi Irene.

“Bu kadar basit işte,” dedi Teddy, sunucuya. “Evet ya da hayır diyebilirsin, hangisini istersen.” Yeni bir kâğıt açtı, sonra başka bir tane. Mike her yeni kâğıt için “Hayır,” dedi, Irene de başıyla onayladı. Sonra, Mike, “Bu benim kâğıdım,” dedi.

“Yalan söylüyorsunuz,” dedi Irene.

Mike Douglas güldü. “Yakaladı. Maça kızı değildi kâğıdım.”

Başka kâğıtlar açıldı, Mike her seferinde “hayır” dedi ama onuncu kâğıttan sonra Irene itiraz edercesine başını salladı.

“Kâğıdınız bu,” dedi.

Sunucu elindeki kâğıdı kameraya doğru tuttu: En tepedeki kâğıt karo beşlisiydi. Sonra Büyükanne Mo’ya döndü ve “Küçük kıza kâğıtları okumayı öğretmişler, bunlar zaten işaretli kâğıtlar, diyen insanlara ne cevap verirdiniz?” diye sordu.

Büyükanne Mo gülümsedi. Gayet rahat görünüyordu. “İnsanlar hep bir şeyler söylüyor,” dedi. Hâlâ Buddy’nin elini tutuyordu. Buddy o kadar ufaktı ki ekranda anca kafası görülüyordu.

Sunucu ceketinin iç cebine uzanıp beyaz bir zarf çıkardı. “Şimdi, ben şöyle bir şey yaptım, birtakım resimler getirdim. Her birinin üzerinde basit geometrik bir şekil var. Bu zarfı daha önce hiç görmediniz, değil mi?”

Irene tedirgin görünüyordu; gerçi programın başından beri öyleydi.

“Hazır mısınız?” diye sordu sunucu. Zarftan bir kart seçti ve aşırı bir dikkatle karta bakmaya başladı.

Irene annesine baktı.

“Basit geometrik şekiller,” dedi sunucu.

“Hatırlatmanıza gerek yok,” dedi Büyükanne Mo.

“Söyle bakalım, yalan söylüyor muyum?” dedi sunucu. “Elimdeki bir daire mi?”

Irene kaşlarını çattı. “Eee...”

“Yoksa üçgen mi?”

“Bu haksızlık,” dedi Irene. “Siz bana sorular soramazsınız, yapmanız gereken...”

Frankie bir düğmeye bastı ve görüntü dondu. “Kâseye bak,” dedi Matty’ye. Paslanmaz çelikten küçük bir kâseyi gösteriyordu. “İçinde su var. Hazır mısınız?”

“Evet,” dedi Matty.

Frankie videoyu tekrar başlattı. Ekrandaki Irene kızgın görünüyordu. “Doğru yapmıyor. Böyle yaparsa benim evet ya da hayır deme şansım...”

O sırada ekranda görünmeyen Büyükbaba Teddy’nin sesi duyuldu: “Frankie! Sıranı bekle!”

Masanın üzerinde duran kâse titriyordu sanki. Sonra, bütün masa titremeye başladı.

Kamera hızla Frankie’ye döndü. Frankie, bağdaş kurulu vaziyette yere oturmuş, gözünü masaya dikmişti. Çatal bıçaklar şangırdadı ve kâse sallanmaya başladı.

“Dikkatli ol,” dedi Büyükbaba Teddy. “Şimdi dö—”

Kâse biraz daha şiddetle sallandı ve içindeki su yere döküldü.

“—keceksin.”

“Aman!” dedi sunucu. “Birazdan yine sizlerle birlikte olacağız.” Orkestra çalmaya başladı, ardından reklamlar devreye girdi.

“Bunu sen mi yaptın?” diye sordu Matty. “Vay be.”

Frankie heyecandan yerinde duramıyordu. “O kart saçmalığını gördün, değil mi? O da Archibald’ın fikriydi, bizi mahvetme-

KAŞIK BÜKENLER

ye uğraşıyordu. Douglas'a yanımızda getirdiğimiz malzemeleri kullanmamasını söyleyen oydu. O Zener kartlarını Douglas'a veren de Archibald'dı."

Matty biraz şaşkındı çünkü bunların annesini nasıl gücünü kullanamaz hale getirdiğini tam olarak anlayamamıştı. Annesine yalan söylenemeyeceğini, tıpkı Büyükbaba Teddy'nin kapalı zarfların içinde yazanları okuyabildiğini, Büyükanne Mo'nun uzaklardaki nesnelere görebildiğini, Frankie Day'ının zihin gücüyle eşyaları hareket ettirebildiğini ve Buddy Day'ının küçükken Cubs maçlarının skorlarını tahmin edebildiğini bildiği gibi biliyordu. Psikik oluşları, yarı Yunan yarı İrlandalı, Cubs hayranı-White Sox düşmanı veya Katolik oluşları gibi, Telemachus Aile Gerçeklerinden sadece birisiydi.

"İşler daha da kötü oluyor," dedi Frankie. Reklamları hızlıca geçti, programın başını kaçırdı, biraz geriye aldı ve tekrar başlattı. Büyükanne Mo ile Buddy artık sahnede değildiler. Teddy'nin bir kolu Irene'in omzundaydı.

"Ve tekrar Teddy Telemachus ve Muhteşem Ailesi ile birlikteyiz," dedi sunucu. "Maureen ufak bir aile kriziyle ilgilenmek zorunda kaldı..."

"Kusura bakmayın," dedi Teddy, gülümseyerek. "Buddy, en küçük oğlumuz, biraz heyecanlandı ve Maureen içeride onu sakinleştirmeye çalışıyor." Buddy'den sanki bebekmiş gibi bahsediyordu. "Birazdan yine sahneye gelecekler."

"Devam etmek ister misiniz?" diye sordu sunucu.

"Elbette!" dedi Teddy.

Matty, büyük dayısına dönerek, "Buddy'ye ne oldu?" diye sordu.

"Bir anda patladı, bağıra çağıra ağladı, falan. Büyükannen onu sakinleştirmek için sahne arkasına götürmek zorunda kaldı."

Sunucunun eli Frankie'nin omzundaydı. "Şimdi, reklamlara gitmeden hemen önce, küçük Frankie, tam olarak ne... Ne diyor buna?"

"Psikokinezi, Mike," dedi Teddy. "Frankie bu alanda hayli yeteneklidir."

“Masa gerçekten de sallanıyordu,” dedi sunucu.

“Daha önce de çok yaşadık, Mike. Akşam yemeklerimiz hayli enteresan olabiliyor.”

“Tahmin ederim! Şimdi, devam etmeden hemen önce özel bir konuğumu tanıtmak istiyorum. Alkışlarınızla ünlü sihirbaz ve yazar, Harikulade Archibald!”

İki yandan sarkan, gülünç siyah bıyıklı, kısa boylu, kel bir adam ekranda belirdi. Ekrandaki Teddy, hayal kırıklığına uğramışçasına başını salladı ve “Şimdi anlaşıldı,” dedi. Kel adam, büyükbabasından bile kısaydı.

“Sizi yeniden gördüğüme memnun oldum Mr. Telemachus,” dedi Archibald. El sıkıştılar.

“G. Randall Archibald, sadece dünya çapında tanınan bir sihirbaz değil,” diye araya girdi Mike Douglas, “aynı zamanda bir şüpheli ve şarlatan avcısı.”

“Şimdi anlaşıldı,” dedi Teddy yine, bu kez daha yüksek sesle.

Sunucu Teddy’yi duymamış gibiydi. “Rica ettik, Telemachus ailesi için bu testleri hazırlamamıza yardımcı oldu. Bu çizgiyi görüyor musunuz?” Kamera, yerdeki beyaz çizgiyi tümüyle gösterebilmek için geriye çekildi. “Teddy veya ailesinden hiç kimse- nin masaya yaklaşmasına veya üzerindeki eşyaları kullanmasına izin vermememizi söyleyen, Mr. Archibald’dı.”

“Belki fark etmişsinizdir,” dedi Archibald sunucuya, “Teddy’nin getirdiği kâğıtları okurken Irene hiç sorun yaşamadı. Ama siz, Teddy’nin daha önce görmediği ve burada dokunmasına izin verilmeyen Zener kartlarını kullandığınızda kem küm etmeye başladı.”

“Doğru değil, doğru değil!” dedi Teddy. “Mike soruları yanlış sordu. Ama daha beteri, negatifle dolu *birinin* müdahalesi söz konusuydu! Şiddetli müdahalesi!”

“Varlığımın, kızının gücünün işlememesine neden olduğunu mu söylüyorsunuz?” diye sordu Archibald.

“Daha önce de söylediğim gibi, Mike,” dedi Teddy, “bu yeteneklerin işe yaraması için açık zihinlere ihtiyaç var.”

“Ya da boş zihinlere,” dedi Archibald. Mike Douglas güldü.